

ת"פ 17086/04/15 - מדינת ישראל נגד ש ד, סימן טוב קדמי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 17086-04-15 מדינת ישראל נ' ד ואח'

בפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ
מדינת ישראל
בעניין:

על ידי ב"כ עו"ד עמיחי מרקס
המאשימה
נגד

1. ש ד על ידי ב"כ עו"ד עודד הכהן
2. סימן טוב קדמי (עניינו הסתיים) על ידי
ב"כ עו"ד עמית בר

הנאשמים

גזר דין בעניינו של נאשם 1

רקע

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום המייחס להם באישום הראשון מספר עבירות של זיוף מסמך ועבירה אחת של קבלת דבר במרמה, וכן ייחס לנאשם 1 מספר עבירות של שימוש במסמך מזויף. האישום השני מייחס לנאשם 1 עבירה של זיוף מסמך, עבירה של שימוש במסמך מזויף ועבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה.

2. נאשם 1 הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום במספר עבירות של זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר לפי סעיף 418 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), במספר עבירות של שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק העונשין ובשתי עבירות של קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק העונשין.

3. על פי עובדות האישום הראשון, נאשם 1 הוא נכה צה"ל המטופל באגף השיקום של משרד הביטחון. כחלק מהזכויות המגיעות לו, היה נאשם 1 זכאי לחונך מטעם משרד הביטחון. בשנת 2009 בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, הציע נאשם 1 לנאשם 2, אותו הכיר מלימודיו בישיבה, להירשם בכזב ובאופן פיקטיבי כחונך שלו מטעם משרד הביטחון. הנאשמים סיכמו ביניהם כי סך השכר החודשי שיועבר לנאשם 2 בסך של 2,000 ₪, יועבר לחשבון משותף לשניהם, נאשם 2 יקבל 200 ₪ מסכום זה מדי חודש בחודשו, ואילו נאשם 1 יקבל לידיו את יתרת הכסף. בתאריך 11.08.09 צורף נאשם 2 כשותף בחשבון הבנק של נאשם 1 (מס' 90227958) המתנהל בסניף 64 בבנק דיסקונט (להלן: "**החשבון**"). בחודש אוגוסט 2009 או בסמוך לכך, במועד אשר אינו ידוע במדויק למאשימה, הגיעו הנאשמים לחברת כוח אדם "נתיב 2", אשר הייתה אחראית על החונכים מטעם משרד הביטחון, ורשמו את נאשם 2 כחונך של נאשם 1 (להלן: "**מצג השווא**"). מאוחר יותר נרשם נאשם 2 כחונך של נאשם 1 גם בחברת "מתן חן". בתקופה שבין 01.09.09 לבין 31.08.11 ועל סמך מצג השווא הכוזב כאמור לעיל, הועברו לחשבונם המשותף של הנאשמים סכום של כ- 2000 ₪ מדי חודש, ממנו קיבל נאשם 2 סכום של 200 ₪ לחודש, והיתרה נשארה בידי נאשם 1. במקביל לתקופה לעיל, מילאו הנאשמים טפסי סיכום חונכות בהם דיווחו על חונכות שלא בוצעה בפועל.

נאשם 2 חתם על טפסים ואילו נאשם 1 מילא בהם את הנתונים והגיש אותם למשרד הביטחון במטרה לקבל את הכספים עבור החונכות. במעשיהם המתוארים לעיל, זייפו הנאשמים מסמכים בכוונה לקבל באמצעותם דבר, השתמשו במסמכים מזויפים בודעם שהם מזויפים וכן קיבלו באמצעותם דבר במרמה.

4. עובדות האישום השני מיוחסות לנאשם 1 בלבד. מעובדות האישום השני עולה כי כחלק מהזכויות המגיעות לנאשם 1, הוא היה זכאי להשתתפות בשכר לימוד במוסדות החינוך של ילדיו. על מנת לקבל את הכספים, בחודש מאי 2013 או בסמוך לכך, זייף נאשם 1 מכתב הנחזה להיות אישור לימודים לבנו, בצלאל דוד. נאשם 1 רשם על גבי דף לוגו של ישיבת "כף החיים" כי בנו לומד בישיבה, וכי שכר הלימוד החודשי בה הוא 3,000 ₪ לחודש (להלן: "**המכתב המזויף**"). נאשם 1 ציין על המכתב המזויף את מספר חשבון הבנק בבעלותו כאמור באישום הראשון לעיל. ביום 16.05.13 הגיש נאשם 1 למשרדי אגף שיקום נכים במשרד הביטחון בקשה להעברת כספים לחשבון הבנק שלו, בצירוף המכתב המזויף. נאשם 1 חתם על הבקשה להעברת כספים בשם נאשם 2. במעשיו המתוארים לעיל, זייף נאשם 1 מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר, השתמש במסמך מזויף בודעו שהוא מזויף וכן ניסה לקבל באמצעותו דבר במרמה.

5. בעניינו של הנאשם התקבלה חוות דעת פסיכיאטרית, והנאשם נמצא כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו.

6. במסגרת הסדר הטיעון בין הצדדים, הוסכם כי נאשם 1 יורשע, ויפנה לממונה על עבודות השירות לקבלת חוות דעת בעניינו. במסגרת הסדר הטיעון הייתה הסכמה בין הצדדים לעניין העונש כי יושת על הנאשם עונש מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות וכן קנס לשיקול דעת בית משפט. כן המאשימה הצהירה כי אם הנאשם לא ימצא מתאים לרצות את המאסר בעבודות שירות מטעמים בריאותיים, היא תעתור לעונש של ארבעה חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה וקנס בעוד שב"כ הנאשם יהיה חופשי בטיעונו.

7. מחוות דעת הממונה מיום 15.05.16 נמצא כי הנאשם אינו כשיר לבצע עבודות שירות בשל מצבו הבריאותי והנפשי.

8. ב"כ הנאשם ביקש בדיון שנערך לפניו ביום 01.06.16 להפנות את הנאשם בשנית לממונה על עבודות השירות לחוות דעת משלימה בעניינו של הנאשם. בחוות הדעת המשלימה נמצא שוב כי הנאשם אינו כשיר לבצע עבודות שירות בשל מצבו הרפואי.

9. עונשו של נאשם 2 נגזר על ידי מותב זה ביום 29.09.16, לאחר שהודה במסגרת הסדר טיעון בכתב האישום בעבירות של זיוף ועבירה של קבלת דבר במרמה, בכך שעזר לנאשם 1 לקבל כספים ממשרד הביטחון שהוא אינו זכאי להם. יחד עם זאת, היסוד הנפשי שיוחס לנאשם 2 היה בכך שעצם את עיניו, כך שאשמו, התמורה שקיבל וחלקו בביצוע העבירה הם נמוכים מחלקו של נאשם 1, שהוא העברין העיקרי. על נאשם 2 נגזרו בהסכמת הצדדים עונש של חודשיים מאסר מותנה, 200 שעות של"צ והתחייבות.

חוות דעת פסיכיאטרית

10. מחוות הדעת הפסיכיאטרית עולה כי הנאשם בן 62, נשוי ואב לחמישה ילדים, אינו עובד ומוכר כנכה צה"ל. לנאשם 11 אחים ואחיות. סיים עשר שנות לימוד. לאחר מכן המשיך בלימודיו במסגרת עליית הנוער בקיבוץ דפנה למשך שנה. בהמשך חזר לקריית מלאכי ולמד במגמה מקצועית. שירת שירות צבאי מלא והשתחרר בדרגת סמ"ר בשנת 1974. לאחר מכן, עבד כקצין ביטחון בצינור הנפט במשך כשנתיים. ומשנת

עמוד 2

1975-1981 שירת כשוטר. בשנת 1982 עבד למשך תקופה קצרה כקצין בטחון בשער הנגב ומשנת 1982-1984 התגייס לצבא קבע בתפקיד רס"פ משמעת אולם בהמשך שוחרר מחוסר התאמה.

11. ד"ר יוסי מזר (להלן: "הפסיכיאטר") בחוות דעתו ציין כי משנת 1984 ועד היום הנאשם אושפז מספר רב של פעמים, כאשר חלקם של האשפוזים נערכו בבית חולים איתנים וחלקם האחר בבית חולים ברזילי באשקלון, כאשר הצורך באשפוז נבע מאיומים או ממעשי אלימות נגד חפצים, כאשר הנאשם אובחן באותה עת כסובל מסכיזופרניה פרנואידית.

12. הנאשם אובחן על ידי הפסיכיאטר כמי שסובל מהפרעת אישיות עם קווים אנטי-סוציאליים ופרנואידים, ללא פגיעה בביקורת המציאות. הפסיכיאטר קבע כי לנאשם אחריות על המעשים המיוחסים לו, מסוגל לקבל סיוע מסנגורו ולכן כשיר לעמוד לדין.

טיעוני הצדדים לעונש

13. ב"כ המאשימה טען כי הערך החברתי המוגן אשר נפגע כתוצאה ממעשי הנאשם הוא פגיעה בסדרי המנהל התקינים.

14. אשר לנסיבות ביצוע העבירות, הדגיש ב"כ המאשימה כי על אף שהמדינה הכירה בנאשם כנכה ומתוך כך העניקה לו זכויות רבות הכוללות מימון לימודים לבנותיו ומימון חונך עבורו, הנאשם לא הכיר טובה, ובחר לגמול לה לרעה, והחליט למצוא דרכים שונות ועקלקלות על מנת שהכסף לא יהיה עבור ייעודו המקורי, אלא יעבור לכיסו שלא כדין, תוך הצגת מסמכים כוזבים לתקופה ממושכת. כן ציין את העובדה כי הנאשם בחר לשדל לעבירות הפליליות אדם נוסף, ובכך יש חומרה נוספת. עוד הוסיף ב"כ המאשימה כי מדובר בעבירות קלות לביצוע וקשות לחשיפה, שכן המדינה מתקשה לעקוב אחרי כלל הפונים אליה, ובמקרה הנדון מעשה המרמה של הנאשם התגלו רק בשל ערנותה של פקידה לכך שחסרה חותמת. כן ציין כי העבירות נעברו תוך תחכום ותכנון מוקדם. לנאשם חלק מרכזי בביצוע העבירות, הנזק שנגרם הוא העברת הכספים לכיסו של הנאשם במקום שישמשו למימון לימודיו ולימודי ילדיו. הנאשם המשיך במשך שנתיים להגיש דוחות שקריים ולא חדל ממעשיו, לא הבין את החומרה שבהם ואף השתמש בבנו להשיג כספים נוספים. הנאשם לא הפסיק את מעשיו עקב ההכרה בחומרתם, אלא בשל כך שנתפס על ידי הרשויות. מכלול התנהגויות הנאשם מבטאות חוסר אכפתיות וזלזול בערכים המוגנים, שהפגיעה בהם נעשתה במידה ניכרת. הרף העליון הקבוע בחוק הוא עד שלוש שנות מאסר, אולם בשל מספר נסיבות לקולא שניתן לזקוף לזכותו, הודאה וחיסכון בזמן שיפוטי יקר, חלוף הזמן ומאידך עברו הפלילי הישן, הכולל שש הרשעות קודמות ובהן עונש של 20 חודשים מאסר בפועל, באיזון כולל, יש להשית על הנאשם עונש של מאסר בפועל למשך ארבעה חודשים, מאסר מותנה וקנס הוא עונש מאוזן וראוי בנסיבות העניין. ב"כ המאשימה הגיש פסיקה לתמיכה בטענותיו.

15. ב"כ הנאשם ציין בטיעוניו כי מעשיו של הנאשם נעשו בשל מצבו הרפואי. הנאשם מטופל משרד הביטחון והוא נכה צה"ל, כתוצאה מפגיעתו במלחמת לבנון הראשונה. ב"כ הנאשם הגיש מסמכים מיום 25.04.12 ו-31.12.12 המתארים את מצבו של הנאשם כי מדובר בנאשם עם ניסיונות אובדניים הזקוק לבדיקות

והערכה (נ/1, נ/2). כן הגיש אסופת מסמכים המתארים את בעיותיו הרפואיות החוזרות והנשנות של הנאשם בשנים 2012-2013 (נ/3) וכן הגיש תעודת מעקב והפנייה לקב"ן (נ/4).

16. ב"כ הנאשם התייחס לטענת המאשימה כי הנאשם ניצל לרעה את ההטבות שניתנו לו במסגרת המדינה. לדידו, המדינה לא נתנה הטבות לנאשם ולא עשתה לו טובה. המדינה, כחובתה של כל חברה מתוקנת, סיעה לאדם שנפצע במהלך שירותו הצבאי, ועל כן הניצול לרעה הוא לא של הטבה.

17. נוכח נסיבותיו הרפואיות והנפשיות סבר ב"כ הנאשם כי יש להשית על הנאשם עונש שווה ערך לעבודות השירות, קרי, שירות לתועלת הציבור ומאסר מותנה. לדידו, שירות לתועלת הציבור מבוצע למשך תקופה ארוכה יותר מעבודות שירות, כך שהנאשם יוכל להביע חרטתו בכך שיבצע את השעות. עוד הוסיף כי הנאשם לקח אחריות למעשיו וביקש להתחשב בתקופת חודש הרחמים והסליחות, במי שלקח אחריות והביע חרטה על מעשיו.

18. הנאשם בדברו האחרון הצטער על מעשיו, ביקש להתחשב בכך שהוא פגוע נפשית ובכך שהחלה שנה חדשה.

מתחם העונש ההולם

19. בהתאם לתיקון 113 לחוק, יש לקבוע תחילה, האם עסקין באירוע אחד או במספר אירועים. בית משפט העליון דן בשאלה האמורה והדעות היו חלוקות ביחס לשאלה זו. "מבחן הקשר ההדוק" אומץ בדעת הרוב בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 29/10/14) והפסיקה שבעקבותיו (ע"פ 4316/13 מדינת ישראל נ' חג'אמה (מיום 30/10/14), ע"פ 2519/14 קיעאן נ' מד"י (מיום 29/12/14), ע"פ 4289/14 חנונה וברבי נ' מדינת ישראל (מיום 21/1/15) ורע"פ 4760/14 אדוארד קיסלמן נ' מדינת ישראל (מיום 7/5/15)) ואף בע"פ 1261/15 מד"י נ' יוסף דלאל (מיום 3/9/15), שם קבע כב' השופט סולברג בפסקה 22 מבחני עזר לבחינת הקשר ההדוק.

**"כדי לעמוד על עוצמת הקשר שבין העבירות שמהעל בית המשפט לעמוד על נסיבותיו העו
בדתיות שלה עניין שלפניו,
ולבחון אם יש בהן כדי להצביע על קשר הדוק בין העבירות. נסיבות עובדתיות אלה מהוות
"מבחינת עזר" לקביעת עוצמת הקשר. במסגרת זו ניתן לבחון, למשל, האם ביצוען של העבירות
ותאופיין בתכנון;
האם ניתן להצביע על שיטתיות בתביעות העבירות; האם העבירות התרחשו בסמיכות של זמן
אומקום; האם ביצוען של העבירות אחתנועד לאפשר את ביצוען של העבירות האחרות ואות
ההימלטות לאחר ביצוען, וכיוצא באלו נסיבות עובדתיות. קיומה של נסיבה אחת ואחרת מה
סיבות אלו (ואין זו רשימה סגורה) עשוי להעיד על קשר הדוק בין העבירות השונות, המלמד
יבאירוע אחד עסקין. בבחינת הנסיבות העובדתיות, מן ההכרח לבית המשפט להעמיד לנג
דעניו את השאלה האם הקשר בין העבירות כעל כמה אירועים הם תאם לאכזרית, באופן שי
גרע ממהות העניין בכללותו, או שלא יישקף את סיפור המעשה כהווייתו."**

20. ברוח זו אף מונחת על שולחן הכנסת הצעת חוק העונשין (הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה -

תיקונים שונים), תשע"ו-2015 לתיקון סעיף 40 לחוק. שם מוצע לקבוע כי מקום שהמעשים מהווים כמה אירועים נפרדים, אך מדובר באירועים דומים אשר בוצעו באופן חוזר לאורך תקופת זמן, יהיה רשאי בית המשפט, לאחר ששקל את טיב האירועים וחומרתם, לקבוע מתחם עונש הולם אחד בלבד לכל האירועים. משכך, על פי המוצע, במקרים אלה יהיה לשופט שיקול דעת האם לקבוע מתחם אחד בלבד לכל האירועים הנפרדים, או לקבוע מתחמים נפרדים לכל אירוע. ודוק, קביעת מתחם אחד למספר אירועים אין משמעה שמדובר באירוע אחד. היא משמרת את ההכרה בדבר הפעולה העבריינית המובחנת, ובה בעת מאפשרת דרך קלה ונכונה יותר לגזירת הדין, לנוכח הדמיון והחזרתיות.

21. מצאתי כי במקרה שלפניי, היות שמדובר ברצף אירועים שהתרחשו בשיטתיות כחלק מסדרה של אירועי עבירות זיוף ומרמה שנקט הנאשם, בשל הדמיון בין המעשים בנסיבות דומות, במחשבה פלילית זהה, באותם מעורבים, והאינטרס החברתי המוגן הוא זהה-לקבוע מתחם אחד, המביא לידי ביטוי את העובדה שמדובר בריבוי מעשים ובריבוי עבירות ובהמשך עונש מתאים כולל לכל העבירות.

22. בהתאם לסעיף 40ב' לחוק העונשין העיקרון המנחה בענישה הוא הלימה, קרי: יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה ונסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות לביצוע העבירה.

23. עבירות אלה פוגעות פגיעה קשה במרקם החברתי, בשמירה על ההגנות ועל טוהר המידות ועל האמון שבין אדם לזולתו. הנאשם לא בחל בהפניית מעשי הזיוף כלפי משרד הביטחון, כלפי מי שמסייעים לו ואמונים על שיקומו.

24. על החומרה שבעבירות המרמה ועל הצורך להחמיר בעבירות אלה, על אף היותן עבירות שלרוב מבוצעות על ידי אנשים נורמטיביים עמד כב' השופט רובינשטיין בע"פ 3750/13 **אריה גבעוני נ' מדינת ישראל ואח'** (מיום 6.6.13);

"נאמר כבר לא אחת, כי חומרת העבירה ונסיבותיה, המשליכות על החשש לסכנה הנשקפת לציבור מן הנידון, כמו גם על אמון הציבור באפקטיביות האכיפה הפלילית, אינן מסתכמות בעבירות המערבות אלימות קשה גרידא. בהקשר זה, כתב חברי השופט פוגלמן על עבריינות כלכלית, כי "חרף אופייה 'הנקי' היא 'מלוכלכת' לא פחות, ונזקיה אף עולים במקרים רבים על נזקיהן של עבירות רכוש מסורתיות" ... עוד, אין בנדון דידן מקום להתחשב במידה רבה בעברו הנקי של המבקש כאינדיקציה למסוכנות הנשקפת ממנו, הואיל ומרבית הנאשמים בעבירות כלכליות מתאפיינים בחיים נורמטיביים טרם התפתו להזדמנות שנקרתה בדרכם "לעשות כסף קל" (שם, פסקה ח' לפסק הדין).

25. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, הנאשם חזר על המעשים בשני מועדים שונים כאשר באישום הראשון ביצע את העבירות במשך שנתיים ולאחר מכן המשיך במרמה בה זייף מכתב הנחזה להיות אישור לימודים לבנו. מדובר במעשים שנעשו על מנת להפיק רווח אישי רב (1,800 ₪ בחודש), הנאשם

חדל ממעשיו רק לאחר שנתפס, ואילולא הפקידה הייתה מגלה את חסרונה של החתימה, היה ממשיך הנאשם בדרכו העבריינית. הנאשם הפיק רווח כלכלי משמעותי, הנאשם מעל באמון שניתן בו וניצל את העובדה כי היה זכאי להטבות מהמדינה בשל הסטטוס בו היה מצוי. ניכר כי הושקע על ידי הנאשם תכנון רב על מנת לבצע את המרמה וכי אין עסקין באירוע ספונטני, אשר בוצע ללא תכנון קודם. נסיבות ביצוע העבירות מעידות על תעוזה, כאשר הנאשם ביצע את העבירות בשתי הזדמנויות שונות במשך תקופה של ארבע שנים, על כן לא ניתן לטעון כי מדובר באירוע חד פעמי. הנאשם יכול היה להפסיק בכל רגע נתון את מעשיו אך בחר להמשיך בהם.

26. חלקו היחסי של הנאשם בביצוע של העבירות הוא עיקרי שכן הנאשם הוא זה שפנה אל נאשם 2 וביקש ממנו לסייע לו בביצוע העבירות.

27. לפיכך אני קובעת כי מתחם העונש ההולם נסיבות אלה נע בין מספר חודשי מאסר ועד לשנת מאסר כשלצד עונש של מאסר מותנה וקנס, שכן קנס הולם עבירות מסוג זה, שהמניע לביצוע הוא כלכלי והרווח הטמון בצדן הוא רב.

העונש המתאים

28. בבואי לשקול את העונש המתאים לנאשם אשקול בין היתר את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה אשר מפורטות בסעיף 40יא.

29. **לחומרה** אשקול כי לנאשם שש הרשעות קודמות בין השנים 1975 ועד לשנת 1999 במגוון עבירות אלימות, מין, איומים וזיוף. הנאשם ריצה תקופת מאסר ממושכת של 20 חודשים בשנת 1999.

30. עוד יש ליתן את הדעת לכך שמדובר בעבירות הנושאות עמן כיעור רב, חותרות תחת סדרי חברה ושלטון תקינים, ופוגעות באינטרס הציבורי להגן על טוהר המידות ועל ניקיון הכפיים. עסקין בעבירות קלות לביצוע וקשות לחשיפה ומכאן ההכרח להרתיע את היחיד ואת הרבים מפני ביצוע.

31. **לקולה** אשקול את גילו המבוגר של הנאשם, את היותו של הנאשם נשוי ואב לחמישה ילדים. הנאשם הודה במעשיו, הביע חרטה עליהם וחסך זמן שיפוטי יקר. עוד התחשבתי בכך שהרשעותיו האחרונות מתייחסות לעבירות עד שנת 1999. עוד שקלתי לקולה את מצבו הרפואי והנפשי, שאינו שפיר, את היותו של הנאשם "נכה צה"ל" המוכר על ידי משרד הביטחון (נ/1-נ/4) ובתרומתו של הנאשם לחברה. העבירות בוצעו בין השנים 2009-2013, כך שמאז ביצוע העבירות חלפו למעלה מ-3 שנים.

32. הפסיקה מלמדת כי בעבירות כלכליות גובר משקלם של האינטרס הציבורי שבהחמרה בענישה ושל שיקולי ההרתעה, על-פני נסיבותיו האישיות של הנאשם (רע"פ 254/06 רומן קעדאן נ' מדינת

ישראל (מיום 20.6.06); רע"פ 3641/06 **מנחם צ'צקס נ' מדינת ישראל** (מיום 28.8.06); ורע"פ 7135/10 **חן נ' מדינת ישראל** (מיום 3.11.10), בשל הנזק שעבירות מסוג זה גורמות ובשל כך שהן קלות לביצוע ויש קושי רב בחשיפתן ובאיתור מבצעה, לפיכך ראוי להטיל בגין עונשי מאסר בפועל לצד קנסות כבדים. עמדה עונשית זו מתחייבת בעיקר משיקולי גמול והרתעה (ע"פ 03/6474 מלכה נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 721 (2004); רע"פ 1546/05 **שמחוני נ' מדינת ישראל** (22.3.05); ורע"פ 4563/11 **חברת קוסטה קבלנות בע"מ נ' מדינת ישראל** (19.6.11)); זאת אף אם מדובר בנאשמים ללא הרשעות קודמות ובמי שהתנהלו באופן נורמטיבי במהלך השנים (ראו והשוו: ע"פ 2919/02 אלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (1.10.02)).

33. בע"פ 4456/14 **אביגדור קלנר נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 29.12.15) הרחיב בית המשפט העליון את הנסיבות המאפשרות לחרוג ממתחם העונש ההולם, ושם נקבע כי ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל מצבו הבריאותי של הנאשם, ולא רק מטעמים של שיקום והגנה על הציבור: **"בנסיבות המקרה של לופוליאנסקי דעתי היא כי השפעת המאסר על מצבו הרפואי - באיזון עם שיקולי ענישה אחרים - מצדיקה הפחתה של עונשו באופן שזה לא יכלול מאסר בפועל מאחורי סורג ובריאח..."**.

34. אולם, אין להקיש מעניינו של לופוליאנסקי לעניינו, שהרי מצבו הנפשי והרפואי של הנאשם אינו דומה לנסיבות החריגות והמיוחדות שהיו בעניינו של לופוליאנסקי. כך בע"פ 4301/15 **יאשיהו יוסף פינטו נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 5.1.16) נקבע כי לא ניתן לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל מצבו הרפואי של המערער: **"כמפורט לעיל, מצבו הרפואי של המערער והשלכותיו על אפשרותו לרצות עונש מאסר נבחנו בקפידה על ידי בית משפט קמא, בפניו הונחו גם מסמכים שונים וחוות דעת רפואיות, הן מטעם ההגנה והן מטעם המדינה. בסופו של דבר קבע בית המשפט, כי על אף חילוקי דעות בין המומחים מטעם הצדדים באשר לדרכי הטיפול הנדרשות במערער, הרי שלהשקפת המומחים משני הצדדים מאסרו של המערער אינו מהווה סיכון רפואי מידי או קרוב, וביכולתו של שירות בתי הסוהר להעניק למערער כל טיפול רפואי לו יזדקק. בחנו את המסמכים שהרפואיים שהוגשו מטעם המערער ולא ראיתי כל עילה להתערב במסקנה האמורה של בית משפט קמא. גם בכך שונה מצבו של המערער מעניינו של לופוליאנסקי, כפי שנקבע בעניין הולילנד הנזכר לעיל. נאחל למערער בריאות והחלמה טובה, ועם זאת נציין כי ככל שמצבו הרפואי יחייב זאת, תעמוד לו האפשרות לפנות בבקשה מתאימה לפי חוק שחרור על-תנאי ממאסר, התשס"א-2001"**.

35. כך לאחרונה ברע"פ 7773/16 **חננאל נ' מדינת ישראל** (ניתן 26.10.16) נקבע כי סטייה ממתחם העונש ההולם בשל מצב רפואי קשה, נועדה רק למקרים חריגים וקשים: **"כפי שציינת לא מכבר "ההכרעה בעניין לופוליאנסקי נעשתה על רקע נסיבותיו המיוחדות של אותו מקרה, אשר הצביעו על כך שעונש מאסר עלול להביא לקיצור ממשי של תוחלת חייו" (ראו: רע"פ 2844/16 ביאלה נ' מדינת ישראל (13.4.2016)). בית משפט השלום, אשר עיין בחומר הרפואי ושמע את טענות הצדדים בנוגע למצבו של המבקש, התרשם כי המבקש סובל ממגוון בעיות רפואיות ונפשיות, אך מצבו איננו חמור במידה כזו, עד כי יש לסווגו כאחד מאותם מקרים "חריגים ונדירים", המצדיקים סטייה מהמתחם. בקביעה זו, שאושרה**

על ידי בית המשפט המחוזי, אינני רואה מקום להתערב."

36. עיינתי במסמכים הרפואיים שהציג ב"כ הנאשם, ואני סבורה כי הנאשם לא הציג תשתית ראיתית מספקת, להוכחת מצב רפואי חריג המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם. כמו כן לא התקבל תסקיר בעניינו של הנאשם, ואין אפיק טיפולי שיקומי בעניינו, על כן לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם, ולקבל את עתירת ב"כ הנאשם להטלת עונש של שירות לתועלת הציבור.

37. סוף דבר, מכלול הנסיבות מוביל למסקנה כי יש למקם את הנאשם בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם, ונוכח העובדה שהוא אינו כשיר לעבודות שירות מצאתי לגזור עליו תקופת מאסר קצרה. לעניין הענישה הכספית, נוכח עונש המאסר שהוטל על הנאשם לא מצאתי להשית על הנאשם קנס משמעותי והחלטתי להטיל עליו קנס סמלי.

אשר על כן החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים כדלהלן:

א. חודשיים וחצי מאסר.

ב. שישה חודשי מאסר. הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרור על עבירה לפי סעיפים 415 או 418 או 420 לחוק העונשין.

ג. קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תחתיו. הקנס ישולם עד ליום 01.01.17.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ד חשוון תשע"ז, 15 נובמבר 2016, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.